

EVELIENTJE'S EERSTE EIGEN LIEDJE.

Kerstverhaal door MIEN LABBERTON.

Met illustraties van NANS VAN LEEUWEN.

Toen Evelientje wakker werd, zong er meteen een liedje in haar Waar het vandaan kwam, wist ze niet zoo precies. Op school had ze het niet geleerd. Maar ze dacht er ook niet verder over na. Ze bleef stil op haar rug liggen en haar groote donkere oogen gleden maar zoowat droomerig langs de platen aan den wand, die

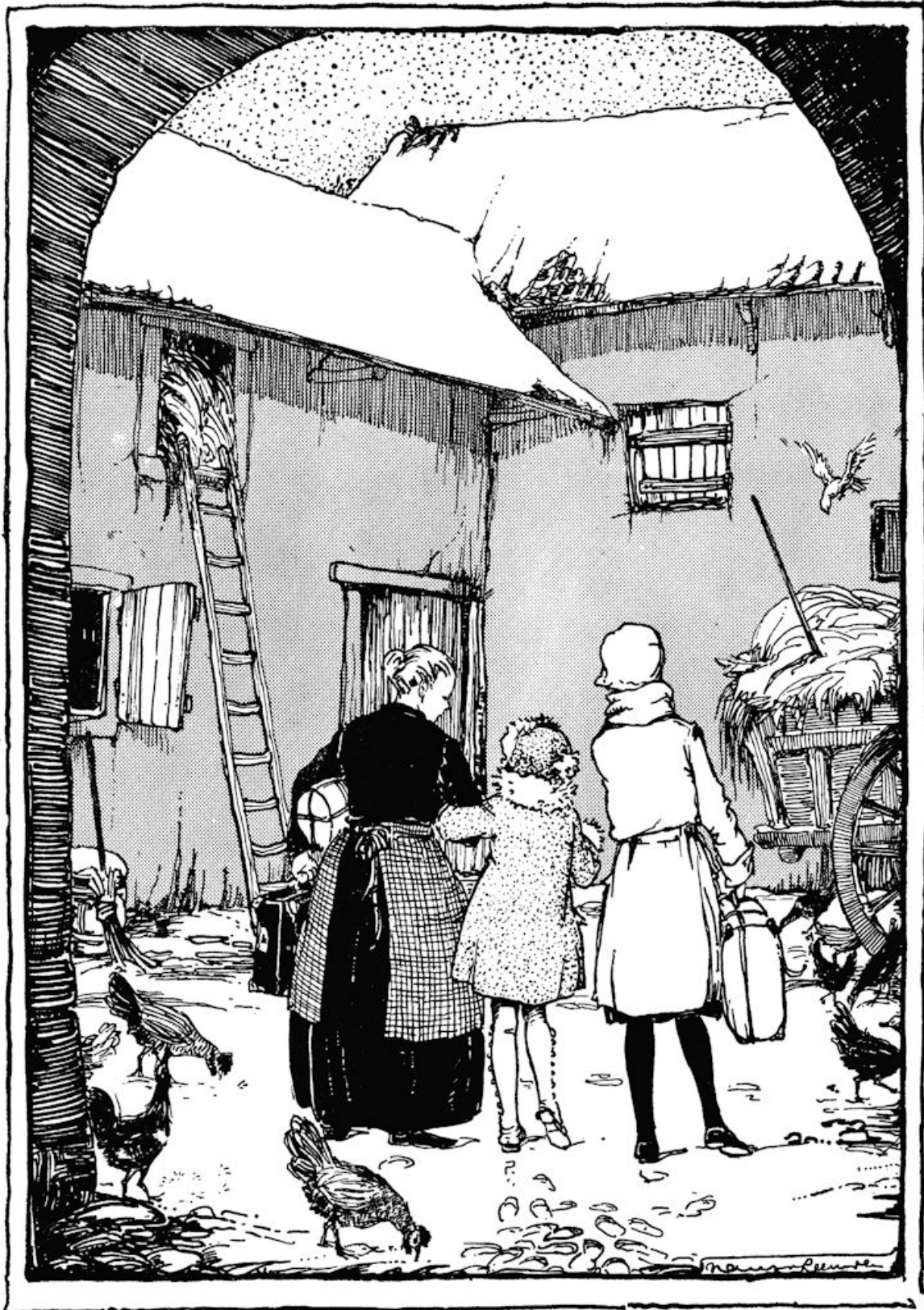
door de nog dichte gordijnen in een vaag schemerlicht stonden. Toch kon ze ze wel herkennen. Daar waren de kinderen die margrietten plukten in een zonnige voorjaarswei, en daar aan den anderen kant de jongens met hun sneeuwman, waartegen het kleine bruine hondje zoo grimmig kefte. En daar tusschen in hing Oma's portret. Oma had zulke zachte witte glanzige haren, dat kon je op het portret nog zien. En in haar oogen zaten lichtjes. Die konden zoo

leuk blinken, als ze met je praatte. Net zulke lichtjes zaten er nu op den muur. Die kwamen van de zon, die door de kiertjes tusschen de franjes van de dichtgetrokken gordijnen heen naar binnen probeerde te kijken. Was hetdan al zóó laat, dat de zon al heelemaal wakker was?

Evelientje kreeg het gevoel, dat ze op moest staan. Maar ze bleef toch nog liggen. Dat kwam door het liedje. Dat zong en zong zoo lustig in haar hartje, dat ze er wel hoe langer hoe meer naar luisteren moest. En nu werd het zoo levend en luid, dat het uit haar hartje naar buiten begon te dringen, zoodat haar lippen er vanzelf van open gingen. Het liedje wou de wijde wereld in! En toen opeens lag Evelientje te zingen in haar bed, plat op haar rug, met de armen wijd. En het was een liedje, dat ze nog nóóit had gehoord. En toch moest ze het wijsje zóó zingen, en niet anders. Had het geen woorden? Ja, zeker, het had woorden óók. Wat gek, dat ze eerst alleen maar de melodie had geweten! Nu zong ze lustig hardop:

*Het leven is soms zoo wonder blij,
Dat je er van moet zingen,
Dan is het of er niet anders is
Dan louter heerlijke dingen,
Het leven heeft liefde en bloemen en zon
En lieve, vertrouwde gezichten,
Die staan, als het soms wat donker lijkt,
Langs je weg als beschermende lichten.*

Hier hield het zangstertje op. Hoe was het nu ook alweer verder? Haar voorhoofdje trok in rimpels. Wáár kwamen die woorden dan toch ook vandaan? Ze dacht en dacht. Haar oogen gleden zonder veel te zien langs den wand van haar kamertje en bleven

rusten op Oma's groote portret. Oma, naar wie ze genoemd was. Oma met de zilverharen, de lichtjesoogen en de mooie vertelster. Oma, bij wie ze vandaag, voor haar Kerstvacantie, weer zou gaan logeeren. En opeens schoot er een blijde uitroep omhoog: dáár wist ze het! Van Oma kwamen die woorden! Ze zag zichzelf opeens zitten in de zomervacantie, in de groote serre met Oma. Die had uit een boek met versjes dit gedichtje voorgelezen, en toen hadden ze dat wel leuk gevonden, om het samen van buiten te leeren. Ze hadden het in een wip gekend, en het voor mekaar opgezegd. Maar niet gezongen. Nee, stellig nièt gezongen. Er waren heelemaal geen wijsjes bij geweest in dat boek. En nu, opeens, had ze het moeten zingen! Maar dan had ze dat wijsje zelf gemaakt!

Het werd even heelemaal stil binnen in haar. Was dat niet alweer iets héérlijks, om zèlf een wijsje gemaakt te hebben? En als ze het nu goed onthield, en het straks op de piano probeerde te vinden, en dan een stukje muziekpapier nam, en het in noten probeerde op te schrijven? Dan had ze een liedje op papier staan, dat ze zelf had gemaakt! Wat zou Moeder daarvan zeggen? Maar ze kon het dan toch vast nog niet dadelijk aan iemand laten zien, zelfs aan Moèder niet. Ze moest het eerst nog een klein poosje alleen voor zichzelf hebben.

Kende ze het nu nog? Ze neuriede opnieuw dezelfde woorden, dezelfde melodie. Die zat zoo vast in haar hoofdje, die wou er heelemaal niet meer uit. Maar het versje was toen met Oma toch langer geweest dan dat ééne coupletje alleen? Och ja, natuurlijk, dan werd het opeens heel anders. En ze zong opnieuw:

*Het leven is soms zoo wonder droef,
Dat je er van moet schreien . . .*

Maar meteen hield ze op. Dat ging niet. Die zelfde wijs hoorde er nù niet bij. Je kon „blij” en „droef” toch niet net eender zingen? En „zingen” en „schreien” óók niet! Nee, dit heel andere coupletje moest ook een heel ander wijsje hebben. Zachtjes begon het aan te deunen in haar hoofd. Het was haar, of ze de klanken vasthouden moest, dat ze niet te gauw weer wegglijden zouden. En even later begon ze weer, maar nu heel zachtjes, te zingen:

*Het leven is soms zoo wonder droef,
Dat je er van moet schreien,
Dan komen de tranen al maar door
Zoo stil uit je oogen glijen,
Het leven heeft stormwind en hagelslag,
Die bloemenharten doorsteken,
Toch blijft, ook als het erg donker is,
God's licht door de wolken breken.*

Héél stil lag nu Evelientje op haar witte bed. Dat laatste was moeilijk — dat was ook niet zoo makkelijk, om daar de goede klanken voor te vinden. Oma had er dezen zomer nog een beetje over gepraat, toen ze die woorden niet dadelijk goed begrepen had. Oma kon je de dingen die je niet begreep, altijd zoo goed uitleggen. Zóó dat je het niet gauw weer vergat. En nu was het versje een liedje geworden. En ze had het zèlf gemaakt! Of — gemáákt eigenlijk niet, het was zoo maar stil in haar beginnen te zingen . . .

Opeens gooide Evelientje de dekens van zich af, wierp met een vaartje de beenen overboord en sprong op den grond. Ze trok de gordijnen open. De winterzon viel

nu met een breede streep juist over Oma's portret, en deed het witte haar glanzen. Een groote vreugde bleef wonen in Evelientje, terwijl ze zich waschte en haar tanden poetste, haar kleeren aantrok en haar bed afhaalde. Anders had ze daar altijd zoo'n hekel aan, maar vandaag ging het vanzelf. Het leven is soms zoo wonder blij...

Dáár riep Moeder al onder aan de trap!

„Ben je nog al niet klaar, Eefje?”

„Ja, ik kom,” riep ze maar gauw terug, en borstelde met vlugge harde handen haar donkere haar. Straks zou ze wel beter opruimen! Ze stooft de trappen af. Dat ze nu toch ook juist vanmorgen zoo laat was, nu ze vanmiddag nog wel op reis zou gaan, naar Oma! En nu moest ze toch ook dat liedje nog probeeren te spelen, en op te schrijven!

Zóó als ze de kamer binnenkwam, zag ze en voelde ze, dat er wat bijzonders moest zijn. Moeder zat met een brief in de hand en keek haar zoo eigenaardig aan. En Vader's voorhoofd zat vol rimpels. Dat was toch vast niet alleen, omdat ze een beetje laat was?

Ze kuste Vader en Moeder goeie-morgen en ging op haar plaatsje zitten. Moeder lei den brief naast zich neer.

„Ze mag hem wel zelf lezen,” zei Vader.

„Och, jawel.” Moeder schoof het papier naar haar toe. „Maar ik zal het haar toch maar liever eerst zeggen. Eefje, kindje, er staat geen prettige tijding voor je in.”

„Wat dan?” vroeg ze. Haar hartje begon te bonzen. Wat kon er dan zijn, juist nu, op dezen morgen, die zoo blij was begonnen?

„Je kunt niet naar Oma gaan logeeren. Oma is wat ziek, en moet van den dokter heelemaal rust hebben. Dit is een expresse-brief, die heeft Oma op haar bed geschreven.”

Evelientje's oogen werden groot. Ze knipte erg en vocht met haar tranen. Wat zei Moeder daar allemaal? Niët op reis vanmiddag, niët naar Oma? En, wat nog het ergste was, Oma ziek? Oma was al oud, ze had zulke witte haren...

„Watschéélt Oma dan?” vroeg ze, met een stem die trilde. Allerlei vreeselijke mogelijkheden speelden haar opeens door het hoofd. Vader merkte het.

„Nee, kindje,” zei hij. „Je hoeft niet angstig over Oma te zijn. Het is niets ergs. Maar ze moet twee weken in bed liggen en heelemaal rusten, zegt de dokter. Ze heeft zich zeker weer te druk gemaakt met al de Sinterklaascadeautjes en nu weer tegen Kerstmis. Ze vindt het zelf erg naar, dat je nu niet komen mag. Ze heeft er om gehuild, schrijft ze.”

Evelientje kreeg ook grooten lust, te gaan huilen. En toen was daar opeens weer het liedje. Maar dadelijk het tweede coupletje er van.

*„Het leven is soms zoo wonder droef,
Dat je er van moet schreien” —*

zong het zachtjes door haar hoofd. Maar ze vroeg toch:

„En hoe moet dat dan nu, want u gaat toch samen naar Brussel morgen?”

„Ja, dat zal nu wel niet kunnen.” Moeder zuchtte. Het was allemaal zoo goed geregeld geweest! Eefje naar Oma; Vader en zij naar Brussel, naar héél goede vrienden, die daar met een half jaar verlof uit Indië waren en die ze in geen zes jaar hadden gezien; en Maike, het dienstmeisje, naar haar eigen ouders in Limburg. Die had dat zóó heerlijk gevonden, om nu eens voor Kerstmis en Oud- en Nieuwjaar naar huis te mogen gaan. Moest dat dan nu ook weer veranderd worden? Ze kon toch moeilijk zonder dienstmeisje zitten, overpeinsde Moeder. „Maar néé, dacht ze meteen. Maike moet toch maar gaan, dan zal ik me wel zien te redden. Ze doet altijd zóó haar best . . .”

„’t Is echt vervelend,” zei Vader. „Maar ik zie er geen gat in. Eefje kan toch niet alleen blijven! We moeten het maar aftelegrafeeren. Haar meenemen naar Brussel gaat ook niet.”

„Daar zou ze ook niets aan hebben,” vond Moeder. „Met niets dan groote menschen in een hotel.”

Evelientje zelf was stil. Meegaan naar Brussel? Och nee, daar had ze niet veel zin in. Ze kende die vrienden van Vader en Moeder heelemaal niet. En misschien hadden die wel niet eens plaats voor haar om te slapen. En alleen thuis blijven, als Maike wegging? Dat ging toch heelemaal niet! Mèt Maike thuis zou het best gaan, Maike was aardig. Dan konden Vader en Moeder gáán . . .

„Laat Maike dan thuisblijven!” zei ze. „Met mij.”

Vader keek vragend naar Moeder. Die schudde het hoofd. „Ik vind het zóó sneu voor Maike, die heeft er zich al zóó lang op verheugd. En nu zelf wèl uitgaan en háár te laten thuisblijven, dat kan ik niet doen.”

„Nu” — Vader stond op. „Je moet er nog maar eens over denken. Als je er niets op vindt, kunnen we vanavond nog aftelegrafeeren. Ik ga denkkelijk vanmiddag even vlug heen en weer, om eens eventjes naar Oma te kijken.”

Moeder en Evelientje bleven nog even zitten. ’t Is jammer, dat we heelemaal geen familie in de stad hebben, waar je prettig heen zou kunnen gaan,” zei Moeder. „Zal ik bij mevrouw Van der Gronden vragen?”

Eefje dacht na. Bij mevrouw Van der Gronden, en bij Ru en Grada? Och, als het nu moèst . . . Maar prettig vond ze het niet, en vooral niet de Kerstdagen. Waarom, dat wist ze niet zoo goed te zeggen. Maar als je ook gedacht had, naar Oma te zullen gaan, dan was het eigenlijk nergens anders prettig.

Moeder zag haar peinzend gezichtje. „Het hoeft niet, hoor, als je ’t niet graag doet,” zei ze. „Dan blijven we alle drie thuis. Ik zal nog eens met Maike praten.” En Moeder ging de kamer uit.

Evelientje bleef alleen, en meteen zat ze voor de piano. De blijde stemming van het ontwaken was weg, maar nu voelde ze juist iets van dat licht, dat toch door alle wolken breekt. Want in haar blééf de vreugde om het liedje. Ze speelde, zoekend met één vinger, de melodie, die zoo vast in haar hoofdje zat. Dat was nog zoo makkelijk niet! Maar het ging toch, en telkens beter. Bij het tweede coupletje vooral moest ze aldoor aan arme Oma denken, die nu ziek lag, met Thilde de huishoudster alleen. En opeens

lachte ze, want nu kreeg ze toch zoo'n heerlijke gedachte! Ze ging de noten van het liedje opschrijven, dat kon ze bèst, eerst in het klad met potlood, en als het dan heelemaal goed was, schreef ze het op muziekpapier keurig over met inkt. En dan schreef ze de woorden er onder. En dan stuurde ze het aan Oma! Zou dat niet leuk voor Oma zijn, nu ze ziek was, om dat versje te krijgen, dat ze van den zomer samen van buiten hadden geleerd, met een wijsje, door haar kleine Evelientje zelf gemaakt? Ze zag in haar gedachten Oma's lichtjes-oogen blinken.

Ze zat druk te schrijven met potlood, toen opeens de deur openging.

„Luister eens, Eefje” — Moeder keek zoo blij. Wat was er nu weer? „Maike heeft zoo wat leuks bedacht! Ze vraagt, of jij dan geen zin zou hebben, om met háár mee te gaan naar Limburg! Er is plaats genoeg thuis, zegt ze.”

Dát was nu iets, waar Evelientje nooit aan gedacht zou hebben. Met Maike mee?

O, Maike was aardig genoeg! Ze was al vier jaar bij hen, al vanaf dat Evelientje voor het eerst naar school was gegaan. Ze hièld van Maike, en je kon leuk met haar spelen. En ze kende veel leuke verhalen en vertelseltjes, en als ze in het Limburgsch ging praten, klonk het zóó grappig. Dan moest je altijd lachen. Eerst verstond ze er niets van, maar nu kon ze er al heel wat van begrijpen. Máár — met Maike mee naar háár huis? Kòn dat dan? Kon zij, Evelientje, dan logeeren bij die . . . die bòeren? Want het waren toch boeremensen? Zou het daar niet raar toegaan in huis? Zou ze niet bang zijn voor al die vreemde mensen? Die zouden wel vuile handen hebben, en rare kleeren. Had Maike nog broers en zusters? Jà, maar hoeveel? Wat zouden ze er op school van zeggen?

„Nu?” vroeg Moeder. „Wat vin-je?”

Evelientje's vingers tokkelden op de piano.

„Ik weet niet goed,” zei ze. „Ik — ik durf niet goed.”

Meteen ging de deur open en Maike kwam binnen.

„Je zal het best leuk vinden bij ons, Eef!” zei ze. „Dat zul je zien. Moeder is zoo lief en voor Vader mag je wel op het paard rijden. En Moeder bakt zoo lekker pannekoeken! En met Ouwejaar oliebolletten. En we hebben konijnen en dan zal ik aan m'n broer Peer vragen, of jij de kalfjes mag voeren.”

„En slapen?” vroeg Evelientje.

„Je mag het kleine mooie kamertje alléén wel van Moeder hebben, dat weet ik vast. Dat is vlak naast waar ik slaap. En als je er liever één mèt mij hebt, kan dat ook. En we hebben ook eenden, en kippen, en ganzen en kalkoenen. En 's avonds speelt Vader harmonica, van die leuke Limburgsche liedjes, je weet wel.”

Evelientje begon te lachen. Het leek haar opeens allemaal toch nog zoo onaardig niet. En dan konden Vader en Moeder immers gaan, en die wilden toch zoo graag? Ze duwde haar angst voor onbekende dingen op zij. Ze was altijd bang voor het vreemde, en werd ze daar nu toch eigenlijk niet te groot voor? En was het nog niet

minder vreemd, met Maike mee, dan bij mevrouw Van der Gronden, die altijd dingen zei, die ze zoo vervelend vond?

„Ik wil wel,” zei ze. „Het lijkt me wel leuk. Zingen jullie dan, bij die harmonica?”

„Ook wel, ja. Vader kan niet zingen, maar Peer wel, en Harie ook. En Moeder is toch zoo lief, echt waar, die geeft je vast elke dag twee boterbrokken.”

„Dan komt ze nog verwend weerom,” zei Moeder.

Toen moesten ze alle drie lachen. En den heelen verderen dag scharrelde Evelientje, als ze niet voor de piano zat, bij Maike rond, om van alles over Limburg te hooren.

Den volgenden dag om tien uur zaten ze samen in den trein. De sneeuw viel in dichte vlokken. „Wat zal het nu mooi bij ons zijn in Schin-op-Geul!” zei Maike.

En Evelientje vond dien naam zóó grappig, dat ze hem wel tien keer nazeggen moest. Als je 't vlug zei, werd het net een fluitende vogel, vond ze.

Van het kleine stationnetje Schin-op-Geul liep ze naast Maike voort, den hellenden weg af. Nu begon haar hartje toch weer te kloppen. Ze pakte Maike's hand.

„Ben-je verlegen?” lachte die. „Wat een gekheid! We zijn er zóó. 't Is aan de weg naar Walem. Hier de hoek om, dan kun je 't huis al zien. Kijk nou, daar komt Moeder ons al tegemoet!” En Maike liet Evelientje's hand los en liep vlug op een oude vrouw toe, die er aankwam. En opeens praatte ze zóó, dat Evelientje er geen woord meer van verstond. Die bleef even beteuterd staan kijken.

Maar toen waren de twee ook al weer bij haar. „En is dit nou de kleine juffer?” vroeg de vrouw. Evelientje stak haar hand uit. „Dag mevrouw,” zei ze.

„Zeg jij maar „vrouw Kreyns” tegen me, hoor, zoo noemen ze me hier allemaal. Kun je me wel verstaan, als ik zóó praat?” Evelientje knikte. Ja, dat ging best. Zóó was het geen Limburgsch, maar een beetje grappig Hollandsch, dat ze best begreep. Maike had gelijk, haar moeder was echt lief. Er zaten zulke leuke rimpeltjes bij haar oogen, en ze had Evelientje zoo gezellig bij de hand genomen. „Vanmorgen kregen we de extra brief,” vertelde ze. „We hadden nog nóóit zoo'n brief gehad, met zoo'n rood papiertje d'r op, die heelemaal apart bezorgd werd. Vader zei: da's deftig, hoor! Wat zal daar uitkomen? En toen kwam d'r een aardig juffertje uit!”

„Hè-je pannekoeken gebakken, Moeder?” vroeg Maike.

„Natuurlijk, kind. Dat hoort er toch altoos bij, als jullie één van allen thuiskomen! En Mat komt straks ook nog. We hebben goeie Kerstmis, hoor! Zoo, hier zijn we thuis !!

Evelientje keek met groote oogen. Wat een grappig huis! Ze gingen door een groote poort en toen kwamen ze op een vierkante binnenplaats, en daar liepen kippen en kalkoenen, en een poes en een hond, allemaal in de sneeuw. En toen kwamen ze weer door een andere deur en een stuk gang, eindelijk in een keukenachtige kamer. Het eerste wat Evelientje zag, was de harmonica, die boven op een kast lag. En er lag nog een fluit of zoo iets bij. Maike zag haar kijken. „Speelt Peer op de klarinet tegenwoordig?” vroeg ze haar moeder. „Nou!” zei deze. „'t Is hier 's avonds altoos een poosje muziek. Hij is lid geworden van de Harmonie.” En Evelientje begon al te verlangen, dat het avond worden zou.

Het was eerst net, of boer Kreyns méér verlegen was voor Evelientje, dan zij voor hem. Maar nadat ze samen de koeien hooi hadden gebracht en de duiven en kippen hadden gevoerd vóór den avond, die nu in den winter al zoo vroeg begon, waren ze beste maatjes geworden. Voor Peer was ze heelemáál niet bang. Want die bracht haar dadelijk een heel klein poesje, dat ze houden mocht, en vroeg of ze wel eens een liedje wou zingen, als hij de wijs blies op de klarinet. Nu, wie zou dat nu niet willen, als je hoofdje zoo dikwijls juist boordevol liedjes zit? Evelientje dacht aan

haar eigen liedje. In potlood had ze het thuis nog afgekregen. Nu wou ze het hier mooi overschrijven. En misschien mocht Peer het dan wel eens spelen op zijn klarinet. Hoe zou dat klinken?

Het duurde niet lang, of „de kleine juffer” voelde zich heelemaal niet vreemd of angstig meer. „Ze zijn zoo aardig,” schreef ze aan Vader en Moeder in Brussel. „Het kan me niets schelen, dat het allemaal zoo anders is dan bij ons. Want ze zijn zóó, dat het tòch prettig is. Peer heeft een groote sneeuwpop voor me gemaakt. En gisteren hebben we niets dan rijstebrij gegeten. Dat was fijn. Met zóóveel suiker!”

En nu was het de dag vóór Kerstmis geworden. Evelientje vroeg zich af, hoe dat

hier gaan zou. Ze mocht van Moeder met Maike mee gaan naar de Katholieke Kerk — dat hinderde niet, zei Moeder, dat ze daar anders nooit kwam. De Heer Jezus was voor àlle menschen geboren, voor Roomschen en Protestanten. En Maike had er haar van verteld, hoe er dan een kribje stond in het licht, en hoe mooi er dan gezongen werd. Ze gingen er dan in den nacht naar toe, omdat Jezus ook 's nachts geboren was. Dan zou je dus wel goed aan de herders en den zang van de engelen kunnen denken. Maar zou er thuis ook een Kerstboom zijn? „Dat doen we nooit,” had Maike gezegd. Maar ze had er zoo eigenaardig bij geglimlacht, dat Evelientje het niet heelemaal vertrouwde. En Peer had ook al zoo vreemd gekeken. In elk geval, al was er geen Kerstboom, dan zouden ze toch vast wel allerlei liedjes zingen, en dat was ook al prettig. En vertellen konden Vader en Moeder Kreyns allebei. Zóóveel verhalen en oude sagen en legenden uit den ouden tijd over al de kasteelen in den omtrek had Evelientje nog nóóit gehoord. Over elfen en kabouters ging het ook en over booze en goede feeën, over gierigaards die gestraft werden, en over goede

vriendelijke menschen, die wel eens door booze heksen geplaagd werden, maar het toch altijd wonnen van het kwaad. De avonden waren altijd éénig, vond ze, allemaal bij de groote open schouw, of bij de ouderwetsche kachel in de groote kamer. Maar bij de schouw was het leukste. En ze hoefde nooit vroeger dan de anderen naar bed. Ze ging altijd gelijk met Maike, die haar lichtje uitblazen kwam.

„Ga je mee naar Gulpen met de bus?” vroeg Maike dien middag. „Daar heb ik een paar boodschappen.” Waarom zaten ze nu weer allemaal te lachen? 't Was toch leuk, met de bus naar Gulpen te gaan?

Maar Maike's boodschappen waren wel een beetje geheimzinnig. Telkens als zij een winkel inging, moest Evelientje buiten blijven wachten. En hoe langer hoe meer pakjes kreeg Maike. „Wat koop je toch allemaal?” vroeg Evelientje.

„Och, van alles, voor Moeder. Meel en krenten en een boezeroen voor Vader en een das voor Peer.”

„En voor mij?”

„Voor jou?” Maike moest smakelijk lachen.

„Jij hebt mooie kleeven genoeg. Kom, nou koop we nog voor een dubbeltje toffees, om te snoepen.”

Toen ze weer in de bus zaten, was het al heelemaal donker. „Ik ben veel te laat,” zei Maike. „Ik heb het nog net zoo druk!”

„Wat moet je dan doen?”

„Kousen stoppen. Jij moet Harie en Mat maar helpen in de stal.”

„Wat doen we vanavond?”

„Vanavond? Gewoon, net als anders.”

„Nie-waar.”

„Wel ja, waarom zou het vanavond anders zijn? We moeten vroeg naar bed, om vannacht.”

Maar Evelientje voelde best, dat Maike binnen in zichzelf aldoor lachte. Wat zou er toch zijn?

Thuis ging ze gauw naar haar eigen kamertje. Want ze had het liedje pas half overgeschreven. En eigenlijk had het al wèg moeten zijn naar Oma. Maar ze had het hier ook zoo druk met al die dieren te voeren. Maar nu moest het af. Dan kreeg Oma het toch nog wel op den tweeden Kerstdag? Terwijl ze met inspanning er aan zat te werken, hoorde ze veel gelach en gepraat.

„Zoo iets hè 'k nou nog nooit in huis gehad,” hoorde ze den boer zeggen. „Da's lang niet mis.”

„Sst!” zei Maike. „Zachies, Vader.”

Opeens kon Evelientje het niet langer uithouden. Haar liedje was af en ze schreef nu aan Oma's brief. Wat voerden ze toch uit? Ze liet opeens alles in den steek, en draafde naar de stemmen toe. En wat zag ze? Daar stond boven op de keukentafel een schattig klein kerstboompje, met wel twintig kaarsjes er in en allerlei goud en zilver blonk tusschen de donkere takken.

„O!” riep ze, „hoe komen jullie daar nu opeens aan? En je zei, dat ze hier . . .”

„Dat hè 'k vanmiddag eens netjes op de fiets uit Maastricht gehaald,” zei Peer. „En Maike al de mooie spullekes uit Gulpen!”

Wat moest die Maike lachen! „En je heb d'r lekker niks van gemerkt! En je ge-lóófde, dat ik kousen moest stoppen! Ik moest ons boompje mooi maken! Gauw, Moeder, laten we nou gauw pap eten, en dan steken we 'm ân!”

Vader en Moeder Kreyns keken zelf met even groote oogen als Evelientje. Dat hadden Peer en Maike zoo stiekem samen opgeknapt! Evelientje zong opeens hardop:

*Het leven is soms zoo wonder blij,
Dat je er van moet zingen!*

Verschrikt hield ze op. Daar zong ze zoo maar haar eigen liedje — het ontsnapte haar! „Wat een mooi wijsje is dat!” zei Peer. En Evelientje kreeg een kleur als vuur, en niemand begreep waarom.

De pap was gauw gegeten, en toen zaten ze bij elkaar bij het groote vuur; Maike stak de kaarsjes aan, en deed de groote lamp uit. Moeder Kreyns zat met de handen gevouwen in den schoot.

„Da's het gezegend Kerstlicht,” zei ze zachtjes.

Boer Kreyns zei eerst niets, maar zijn oogen keken aldoor naar de lichtjes, die de heele keukenkamer mooi en vriendelijk maakten.

„Da's nou net als in de stal van Bethlehem!” zei hij toen. „'t Is hier ook maar alles heel eenvoudig en boersch. Heel anders dan bij Eefje thuis, denk ik.”

„'t Is hier prettig,” zei Evelientje. En ze dacht er over, hoe véél prettiger het hiér

was dan bij mevrouw Van der Gronden, die altijd onvriendelijke dingen zei, al ging ze ook nóg zoo veel met je uit, naar de bioscoop en taartjes-eten en zoo. Hier was het véél prettiger!

„Waarom vin-je 't hier net de stal van Bethlehem, Vader?” vroeg Maike.

Boer Kreyns lachte een beetje. „O, ik dacht zoo: Dat zijn nu ook allemaal van die vriendelijke kleine lichtjes in een heel eenvoudige donkere boerenkeuken. En we kunnen er alles bij zien, net als Moeder Maria.”

„Maar,” zei Eefje, „in de stal van Bethlehem was het toch donker?”

„En hoe dacht je dan, dat Moeder Maria haar kindje zou hebben kunnen wasschen en laten drinken? Weet je dan niet, wie daar het licht hebben gegeven?”

„Nee,” schudde Evelientje.

„Toen Jozef en Maria de donkere stal binnengingen, en zoo moe waren van de lange reis, zoo vrééselijk moe, en nog zelfs geen bed vonden om te rusten, toen zaten er buiten de stal een heeleboel kleine diertjes in het gras. Ze keken naar die twee doodvermoeide menschen. Naar de vrouw vooral. En ze kregen zóó'n medelijden met haar, dat ze hun kleine hartjes voelden zwellen en kloppen van liefde. En je weet wel, dat groote liefde tot een licht kan worden. En zoo kwam het, dat al die kleine diertjes opeens allemaal een klein lichtje van liefde in zich droegen. Dat straaldε en fonkelde in de donkere nacht. En ze gingen allemaal achter elkaar de duistere stal binnen en gingen rondom Maria staan. En toen het Kindje geboren was en in zijn kribje lag, toen stond er ook een krans van lichtende glimwormpjes om het kribje heen. En ze verlichtten de heele nacht lang de donkere stal, en waren voor Maria een groote, groote hulp.

En om hen er voor te beloonen, dat ze zóóveel liefde voor de vermoeide Maria en haar pasgeboren Kindje hadden getoond, heeft de goede God ze hun lichtjes laten behouden voor immer en altijd. Je hebt toch wel eens een lichtend glimwormpje gezien?”

Evelientje knikte. Ja, ze had in de groote vakantie heel laat 's avonds buiten er eens een paar gezien. Maar ze had niet geweten, dat ze bij die lichtjes zóóveel moois had moeten denken.

„Gaan we nu wat zingen?” vroeg Peer. Hij haalde zijn instrument en gaf Vader de harmonica. Om beurten speelden ze, terwijl de lichtjes glansden, en de stemmen van de menschen meezongen met de muziek. Haast al de liedjes kende Eefje ook. En als ze de woorden niet wist, was toch het wijsje dadelijk bekend en vertrouwd.

Opeens zei Peer: „Ik wou dat Eefje eens wat alléén zong.”

Ze kreeg er een kleur van. Alléén zingen? Durfde ze dat hier? Maar als Peer het nu zoo graag wou, Peer, die altijd zoo goed en vriendelijk voor haar was, en het kerstboompje heelemaal uit Maastricht had gehaald? Wát zou ze dan zingen? Haar hartje begon te bonzen. Had hij daarstraks niet gezegd, toen ze opeens bij vergissing hardop die eerste regels had gezongen, dat hij dat zoo'n mooi wijsje vond? Ze keek naar Vader en Moeder Kreyns, en naar Peer, en opeens begon ze:

„Het leven is soms zoo wonder blij . . .”

Ze liet zich van haar stoel glijden, en stónd te zingen. En ze vergat, dat ze eerst verlegen was geweest. Ze wist alleen maar, dat ze het verschrikkelijk prèttig vond, nu hier, op Kerstavond, haar eigen liedje te zingen voor al deze aardige eenvoudige menschen, die zoo goed wisten, dat de liefde onder elkander het beste Licht van het leven is, het Licht van God, dat door alle wolken breekt. Ze zong met een heldere

mf

1. Het le- ren is soms zoo won- den blij, dat je er ren moet
 zyn- gen; dan is het of er niet an- ders is dan lou- tes heer- lij- ke
 din- gen; Het le- ren heeft lief- d' en bloe- men en zon- nen
 lie- re ver- trou- de ge- zich.... ken, die staan, als het soms wal
 don- ker licht, kan je sey als le- scher- men- de lich- ten

p

2. Het le- ren is soms zoo won... den droef, dat je er ren moet
 schree en- dan ko- men de tra- nen al.... maer door, Zoo
 stal uit je oo-... gen glij.... en; Het le- ren heeft storm- vreden
 ha- gel- slag, die bloe... men- her- ten door- ste- ken, Toch
 blijf, ook als't eig- don- ker is, God's licht door de wol... ken
 bre.... ken.

stem, eerst het blij, toen het ernstige coupletje. Toen het uit was, zaten ze allemaal even o zoo stil.

„Da's prachtig!" zei toen Peer.

Evelientje keek hem aan. Haar oogen glansden.

„Die wijs heb ik zelf gemaakt," zei ze toen. En ze vond het heel gewoon, dat ze nu opeens haar groote geheim had verteld. Meteen wipte ze de keuken uit, naar haar kamertje toe. Ze nam het blad muziekpapier, dat ze juist dien namiddag afgekregen had, en liep er weer mee naar binnen. Daar reikte ze het aan Peer.

„Hier!" zei ze. „Jij mag het hebben. Omdat je 't zoo mooi vindt. Dan kun je 't ook zelf spelen."

De groote jonge boer zat daar, met het papier in zijn eeltige handen. En aan zijn oogen kon ze zien, hoè blij hij er mee was. „Da's toch lief van je," zei hij, wel drie keer. En Evelientje vond het niets erg, dat ze het nu voor Oma weer opnieuw moest overschrijven.

Peer begon het te spelen. En Eefje luisterde. Hoe eigenaardig was dat, je eigen melodietje te hooren spelen door een ander! Zou ze nog wel eens méér liedjes maken? En opeens voelde ze, dat ze er nog een heeleboel, een hééleboel maken wilde, en dat ze met haar liedjes de menschen plezier wou doen. Nù, en later, als ze gróót was . . . Ze dacht aan de glimwormpjes. Zóó als die kleine diertjes lichtjes waren geworden, zoo waren hier deze menschen lichtjes onder elkander, en zoo konden ook haar kleine liedjes lichtjes zijn . . . En ze voelde zich zóó gelukkig en blij, als ze nog haast nooit was geweest.

Maar de kaarsjes doofden, en ze moesten naar bed. Dien nacht zat ze in de dorpskerk en keek naar het licht om Jezus' kribbe. En al de verdere dagen van haar Kerstvacantie bleef haar eigen liedje in haar zingen. Het was haar wel vreemd, dat Vader en Moeder er nu nog niets van wisten, terwijl ze zelf zoo zeker wist en er zoo gelukkig mee was, dat dit niet zoo maar eens een wijsje was geweest, maar *haar echte, eerste, eigen liedje*, en dat er nog heel veel, héél véél andere liedjes weer opnieuw zouden komen zingen in haar hart.

Liedjes, die lichtjes zouden mogen zijn!

Een aardig idee!

Toen Kerstmis 1929 naderde, kwamen eenige Berlijnsche bladen op een aardig idee. Ze schreven in een kort artikeltje iets neer over menschen, die 't in den naderenden Kersttijd nog veel drukker dan anders zouden hebben. Ze schreven over de verkeersagenten. Ze eindigden hun artikeltje met een oproep aan de Berlijnsche automobilisten, om deze menschen niet te vergeten, als ze rondreden om hun Kerstinkoopen te doen.

Toen hebben vele automobilisten aan dien oproep gehoor gegeven. En menig aardig tafereeltje speelde zich op de drukke verkeerspunten af. De automobilisten reden langzamer of stopten, en wierpen dan den verkeersagenten pakjes toe. Sommige der agenten hadden langzamerhand een heele stapel pakjes voor hun voeten liggen.

Wat zullen ze daar blij mee geweest zijn! Wat zal dat leuk geweest zijn om met al die pakjes beladen thuis te komen! Wat zullen ze nieuwsgierig geweest zijn — al die pakjes aan hun voeten en ze weten niet wat erin zit! Wat ben *ik* nieuwsgierig naar alles wat er in heeft gezeten!

Nannie van Wehl.